

Sievisteleviä hupsuja Oulussa tänään!

KEVÄTRAPSODIA TEINILIITON HARRASTUKSISTA.

Haastattelijalta kysyi kerran korkeasti oppinut kirjallisuuden professori, mikä oli Molièren isän nimi. Koska vastaus ei ole yhtä yksinkertainen kuin jos kysymys olisi ollut asetettu vanhaan hyvään tyyliin: mikä oli Sepeteuksen poikain isän nimi, sattui niin hullusti, että haastattelija ei sitä tiennyt (lue: muistanut). Seurauksen voi jokainen arvata . . .

Kysymyksen ollen kunnan Oulun me toivorikkaista teineistä ei pelkoa tällaiseen reuttamiseen liene, sillä päätellen mm. siitä, että näillä nuorilla isänmaan toivoilla tänä iltana on ikioma Molière-ilta, tietänevät he myös, että kaikkien viisaitten ihmisten ystävä Molière syntyi verhoilija Poquelin'in poikana ja sai kasteessa nimet Jean Baptiste.

Vähemmässäkin olisi aihetta haastatteluun, joten kutsuimme toimituksemme hyvän ystävän ja avustajan, Oulun Teiniliiton puheenjohtajan, teini Jukka Similän pienelle audienssille, jonka seurauksena nyt oheinen haastattelu näkee päivänvalon.

— Mikä ensinnäkin on antanut aiheen tähän ylen humaniselta kalskahtavaan Molière-tilaisuuteen, siinä ensimmäinen kysymys. Aloite on lähöisin nuorten omasta piiristä, kertoo teini Similä, sillä teinikuntiemme yhdysiteenä toimivan Teiniliiton keskuudessa on toiminut hyvin vilkkaasti Teiniteatteri, jonka olemassaolo ei ehkä oululaiselle teatteriasioissa kylmähkölle yleisölle liene kovinkaan selvä juttu. Tähän harrastuspiiriin kuuluvien tyttöjen ja poikien päämääränä on ollut esittää ei vain sellaista, joka heidän nuorekasta yleis-

(Jatk. 2:lla siv.)

(Jatk. 1:ltä siv.)

söään ja toivottavasti varttunuttakin kiinnostaisi, vaan yhtä paljon sellaista, mikä tarjoaisi joitain mahdollisuuksia nimenomaan itse esiintyjille. Mutta tarkoitus ei ole pysähtyä vain yleisöstä kysymyksen ollen siihen, että herätettäisiin kiinnostusta, vaan korkeana päämääränä on ollut antaa yleisöllekin "jotain".

Nuori haastateltavamme luetteli sen jälkeen sarjan parrasvaloon tuotuja näytelmiä, joiden nimet ja tekijät jo ovat omiaan tuomaan mieleen — pienoiskoossa tietenkin — sen työn, mitä esimerkiksi Ylioppilasteatteri Helsingissä rohkeasti on tehnyt palauttaakseen näyttämölle syystä tai toisesta varjoon jääneitä suomalaisia kappaleita tai sitten, täällä näkemättömiä klassillisia näytelmiä, Sakari Topelius ja "Lintu sininen" (ohjaajana lehtori Lahja Järvinen), Eugene O'Neill ja tragedia "Trania" (ohj. teini Arne Kavilo), Emil Nervander ja "Pikku suomettaria" (ohj. Niilo Partanen), Arvo Laro ja farssi "Sovellettua fysiikkaa" (ohj. Kavilo), Molière ja komedia "Sievistelevät hupsut" (ohj. maisteri Samuli Pakkala). Nimet puhuvat puolestaan nuorten vakavista pyrkimyksistä samalla kuin ne todistavat hyvää, voisipa sanoa kehittyntä makua, jonka kehittämisessä luonnollisesti mainituilla maistereilla on ollut vahva osuutensa.

Mitä tämäniltaiseen tapaukseen tulee, niin ansaitsee Molière-ilta yhteislyseolla ehdottomasti suurenkin yleisön kannatuksen. Tilaisuuden aloittaa teini Jorma Nisula viulusooloiltaan (Haydn: Serenaadi ja Delibes: Valssi) ja Molière-esittelystä huolehtii teini Kavilo. Markiisina esiintyy peräti ranskalainen tyyppi Jorma Listeri, jo koomikkona hyvän nimen saavuttanut nuori taiteilijasielu — silkäli kuin tuntemme, kunnan porvarina on Niilo Partanen, joka ei ole aivan vapaa vähemmän porvarillisesta taipumuksesta runoiluun, lakeijana, peräti "vicomten" Dumas-maisin arvonnin, on Matti Tenhunen, muissa miesosissa Yrjö Veijola ja Jouko Mäkelä. Tytöt viimeksi ei epäkohteliaisuudesta, vaan siksi, että sokeri aina on pohjalla: Annikki Kallinen porvarin tyttärenä, Aino Savolainen ja Elvi Pehkonen.

"Sievistelevät hupsut", tämä muotihulluuksia kuvaava komedia, kätkee itseensä seuraavan "tendenssin": Nauru on vapauttava teidät — Molièren taiteen perusaate. Koko Mo-

lièren taiteestahan puhuu selvästi latinalainen ja renesanssimainen henki: ole luonnollinen, todellinen, suora, säilytä terve tasapaino, pidä aivosi selvinä ja raittiina. Tänä iltana voi siis lukija nauraa vapauttavasti ja teinit lausuvat hänet tervetulleiksi iltaansa.

Mutta jotta tähän olisi voitu päästä on Teiniliitolla täytyntä olla paljon muitakin hyviä harrastuksia. Pyydämme siis niistä selvitystä ja teini Similä kertoo, ettei teinityö ole suinkaan niin huonolla kannalla, kuin vanhemmat usein tuntuvat luulevan. Kovin laajalla pohjalla ei toiminta näissä merkeissä tapahdu, mutta merkit ovat joka tapauksessa hyvät. Ole-matta puolueellinen katsoo haastateltava voivansa hyvällä syyllä sanoa, että kouluista ja teinikunnista vanhin, lyseo, on hyvä ykkönen, mutta harrastuksia on toki kaikilla. Koko teinitoiminta Oulussa on pyritty tiivistämään kerhotoiminnaksi, jonka tarkoituksena ei suinkaan ole pakottamalla pakottaa suuria joukkoja mukaan, vaan humanisessa hengessä avata uusia mahdollisuuksia kaikille niille, joilla on elävää harrastusta johonkin määrättyyn. Seurauksena on ollut useiden eri kerhojen syntyminen: kirjallisuus, piirustus, retkeily, yhteiskunnalliset kysymykset, shakki, laulu ja soitto (orkesterit ja kuorot) ja mainittu teatteriharrastus. Urheiluharrastusta luonnollisesti on paljon, joskin se suurelta osalta on tapahtunut koulujen puitteissa.

Eri kerhot ovat yhteistoiminnassa järjestäneet erilaisia tilaisuuksia, illanviettoja ja juhlia ja koko liiton yhteiset tilaisuudet ovat tietenkin olleet niitä huipputapauksia. Kovin vähälle huomiolle jäi esimerkiksi tyttölyseolle järjestetty vakavahenkinen isänmaallinen juhla Kansanavun hyväksi.

Haastateltavallamme, joka Teiniliitonsa edustajana pari lukukautta kuului koko maan käsittävään Suomen Teiniliiton maakuntaneuvostoon ja siinä ominaisuudessa joutui näkemään asiat laajemmassakin perspektiivissä, on omat yksilölliset mielipiteensä suunnasta, jota teinityössä olisi noudatettava. Hänestä tuntuu siltä, ettei nykyinen pyrkimys suurten joukkojen mukana saamiseen teinityöhön ole ehkä onnistunut, koska siinä jo yksistään siksi, että teinikunnan jäsenistö vaihtuu nopeasti, toiseksi, koska koulutyö kuitenkin on asetettava etusijalle, kolmanneksi, koska jokaisella teinillä on omiakin harrastuksia, joille täytyy jäädä aikaa ja joita voi harrastaa vain yksikseen.

Kun tiiviiseen kokonaisuuteen tällaisessa massamaiseksi muodostuvassa työssä on vähän mahdollisuuksia, joudutaan teinityötä arvostelemaan väärin perusteiden mukaan. Se pyrkimys, joka Oulussa on, kuten edellä on jo selvitetty, asetettu etualalle, nimittäin yksilöllinen kehittäminen todellisen harrastuksen ja luontaisten taipumusten pohjalla, lienee onnellisempi ratkaisu tälle joka tapauksessa tärkeälle nuorisotyömuodolle.

Panu.